

Izdaja Družba Sv. Rafaela v New Yorku, — Published by St. Raphaels Society of New York, 135 E. 2nd Street

Po odloku nadškofa JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno priznana in priporočena.

V Tujino!

Ivan Tul.

Ne hodi od doma, ne hodi,
predraga Ti hčerkica moja,
pri materi svoji tu bodi,
privošči mi vendar pokoja!

Ne hodi mi v mesto nevarno,
trepečem in tresem se zate,
ne idi na morje viharno,
poslušaj besede Ti zlate!

Tako govorila je mati,
ko hčerka je v svet zaželela,
saj res ji je bilo se bati,
ker dražjega nič ni imela.

Skrbela je zanjo vsa leta,
da bila bi hčerka krščanska — —
in zdaj — ko je prišla do cveta,
postane naj v svetu — poganska!!

A hčerka je mater prosila:
"Pustite po svetu me, mati,
le težko se bodem ločila,
doma pa ne morem ostati.

Na tujem ne bom pozabila
za Vas tam še vedno skrbeti,
in kakor ste Vi me učila — —
ja z hočem krščansko živeti.

O mati, ne bojte se zame,
tam mater bom drugo dobila,
Ki v varstvo me svoje prevzame,
ko v družbo bom njeno stopila!

In deklico blagoslovila
ženica je ter ji velela:
"Če tako boš mater ljubila,
še bodem tolažbo imela!"

Na to ste si roki podali
ter gledali milo v oči si,
kjer vsako srce se zrcali,
kjer duše so jasni obrisi.

Ko ustne so nemo molčale,
solze so privrele silneje.
oči jima duška so dale,
ko bilo srce je močnejše.

Ne jokaj se mati preljuba,
če hčerka ti tvoja odhaja,
ne bo je dosegla poguba,
če v družbi Marijini vstraja.

O blagor, o blagor dekletu,
ki materi je obljubila,
da tudi v pokvarjenem svetu
Marije ne bo zapustila!

Obljuba pa materi dana
ne sme se nikdar prelomiti,
ker težko le — taka bi rana
se dala kedaj zaceliti.

In deklica šla je od doma
z Marijo je pot nastopila,
in v svetu nevarnem brez dvoma
obljube ne bo prelomila.

Marija bo zanjo skrbela
in vedno ob strani ji stala,
da z materjo v raj bo dospela
pojoča: Bogu bodi hvala!

Navzgor—Ne Navzdol!

Dve misli ste, ki ločite svet v dva tabora. S tujo besedo jim pravimo: **idealizem in materializem**. Kaj se hoče stem reči? Po našem bi kratkoma rekli: **navzgor in navzdol**. Ali tudi to še ni jasno. Poskusimo te dve besedici malo natančneje raztolmačiti.

Naše življenje na svetu je življenje umnih biti. S svojim razumom moramo toraj življenju dati posebno smer. Človek ne sme živeti sam za-se, kar je v resnici tudi skoraj nemogoče, še manj, kakor pravimo, tja v en dan, ker to je razumnega bitja nevredno. Naše življenje mora sloneti na neki misli, na neki ideji, ki daje posameznim delom višjo vrednost, višji pomen, tako da strmino nekako kviško — **navzgor**! Gonilno moč tega strmljenja za vse dobro, lepo, vzvišeno imenujemo — **idealizem**.

Najlepše misli za "navzgor," ali najpopolnejši idealizem nudi nam krščanstvo. Vera nas uči, da smo iz Boga in za Boga, za nebesa, da moramo delati za čednost, za dobro, da moramo spopolnjevati naša dela — kratkoma strmeti — **navzgor**!

Sursum corda — kviško srca — to je oni oživljajoči klic, ki je dvignil narode, kateri so stali sicer na visoki stopinji omike, a živeli sramotno življenje, Grke in Rimljanje, da so se otresli sramotnih spon. List sv. Pavla do Rimljanov nam kaže strašno sliko življenja v "omikanem" Rimu. Klic "navzgor" je prenovil obraz zemlje, postavil krščanske narode na najvišjo stopinjo, in kjerkoli začne tudi dandanes odmevati ta klic, tam prične kipeti novo, zdravo življenje. Narodi, ki so razumeli, kaj pomeni "navzgor," so prospevali, napredovali, se dvigali. Ljudstva pa, ki se niso zmečila za ta klic, ali ki so se mu naravnost vstavljala, so šla navzdol, so se pogrezala.

Naš čas se imenuje socialna doba. Povsod se dela na zboljšanju našega življenja. Časni napredek je resnično velik in življenje nam nudi dandanes mnogo vgradnosti, ki delajo nam bivanje na svetu prijetno. Ali je pa socialno življenje postalo res tudi boljše, srečnejše?

Pravimo: pač in sicer tam, kjer pri strmljenju za zboljšanje časnih razmer niso pozabili idealizma, kjer so slišali na klic: **navzgor**! Kjer je bil časi napredek združen ob enem tudi s krščansko idejo, ki kaže vedno na najvišje, tam se smejo z napredkom tudi ponašati.

Druga gonilna moč v življenju narodov je **materializem**, ki se more označiti z besedo: **navzdol**! Privrženci te misli pravijo, da je treba gledati pri delu za napredek samo le na to življenje, le na zemljo, toraj dol, nič kviško, nič navzgor. To strmljenje označujejo za **realizem**, ker življenje se mora vzeti, kakoršno je. Zdravi realizem ni prav nič hudega, celo potreben je. Če se pa življenju vzame vsak višji pomen, če se uči, da bi bil človek le za jed in pijačo, vživanje in delo, ter se le to

časno življenje skuša narediti, kolikor toliko, prijetno, potem gre kmalo vse navzdol v — **materializem**, ki je največje zlo naše dobe. Narodi, ki se poprimajo teh idej, ki izločijo iz svojega dela za napredek vse višje cilje, kratko, ki zavrnejo **idealizem**, grejo klub navideznu napredku in omiki navzdol. Posameznikov in tudi cele družbe se poprime grda sebičnost, ki ne pozna drugih koristi ali druge sreče.

Lastna korist gre nad vse, tuja beda sebičnosti ne gane, prične se nezmerno vživanje. Posledica je strasten boj posameznikov ali celih skupin med seboj in boj na življenje in smrt v celi človeški družbi. Boj pa ni znamenje sreče.

Tudi v Ameriki je tako. Napredek je tu res velikanski, Amerika je prva dežela na svetu. Ali je tudi glede sreče? Mnogi res tako mislijo in prihajajo za to srečo sem. Kdor pa biva tu, zna, da ni vse zlato, kar se sveti. Veliko se govori o prosperiteti, o blagostanju v Ameriki, v obče pa tu ni gola sreča doma in v socialnem življenju ne vladajo povsod zdrave razmere.

Na eni strani neizmerno bogastvo in vživanje, na drugi pa vedno hujši pogoji za obstanek. Strmljenje tisočerihi meri edino le na pridobivanje **dolarja**, za višje misli ni časa, ker čas je mnogim samo le denar, nič drugega. V hrupu in šumu tega drvenja za dolarjem, se ne sliši klica "navzgor." Zato pa gre tudi pri nas polagoma navzdol, tako da so skrbni in pametni možje celo v deželi "bago-dolarja" začeli klicati: **navzgor**, da ne poginemo!

Da, navzgor, to je klic krščantva in mora biti naš klic! Naša vera predstavlja nam najvišji cilj življenja: "Bodite popolni, kakor je popoln vaš oče v nebesih." Bog je najvišje bitje, večna lepota in dobroti, in to mora biti cilj mojega življenja in strmljenja!

Ni treba se bati za časi napredek, če se naše oči obračajo navzgor proti nebesom. Narobe! Ravno ta misel da nam moč in pogum, da delamo neumorno za lasten časi napredek in v korist svojega bližnjega. Ljubezen do sebe, toraj do lastne prave sreče, in ljubezen do bližnjega, toraj skrb za njegov blagor, ima zadnjo korenino zgoraj, namreč v ljubezni do Boga. Kjer se ta zamori, zavlada sebičnost in brezobziren boj za lasten, sebičen dobiček. Izpraznjene socialistične kase so nam jasna priča.

Zato kličemo: Amerikanski Slovenci, ne navzdol, ne v socializem, ki je v resnici le materializem, ne v brezverstvo, ki nima Boga, in ne ljubezni, ne v pogubo! Sursum corda... kviško srca, navzgor, k najvišjim cilom, k večnim idealom! S tem si zagotovimo tudi časi srečo, kolikor jo nam to življenje nudi in dati more. Popolna sreča je pa le onkraj groba.

Prvo In Zadnje Obhajilo.

Črtica in življenja.

1. Prvo sv. obhajilo.

V stolnici v B..... ki stoji v najlepšem kraju velikega mesta, imajo prvo obhajilo. Bela nedelja je. Cerkev je na čast prvoobhajencev krasno okinčana. Kamor se oko ozre, povsod najlepši kinč, glavni oltar je ves v svežem cvetličju. Pred stolnico je polno vernega ljudstva, obhajanci prihajajo in se postavijo po dva in dva pred vhodom, kjer pričakujejo, da jih duhovščina med slovesnim zvonejem popelje v okinčano cerkev. Na vseh obrazih se bere nedožno, vzvišeno veselje.

Po ulici prihrumi do cerkvenih vrat sijajna kočija. Sluga, ki sedi poleg kočijaža, odpre kočijo, iz katere stopi droben, fin deček. Obraz se mu zasveti, ko vidi dolgo vrsto svojih tovarišev, vsi z svečami v rokah. Ko hoče tudi njemu sluga podati svečo, zmaje z glavo in šepetne: "Le en trenutek še, Ivan, moram prej še nekaj vrediti." Urno se poda v stolnico in v žagred, kjer se ravno duhovščina oblači. Fini dečko pozdravi srčno: "Hvaljen Jezus Kristus!" in stopi urno k stolnemu župniku, kateri je doco pripravljaj na prvo obhajilo, in kateri jim je imel ravno sedaj tudi sv. obhajilo podeliti.

"No sinko?" vpraša ljubeznjivo dušni pastir.

"Imam Vam še nekaj sporočiti," pravi deček. "Tako, tako, moj ljubi." Na migljaj stopijo drugi v stransko sobo. Častiljvi župnik poda mladenču roko in zašepete: "No, ljubi Zdravko?"

"Včeraj ste djali," začne z nekim strahom prvoobhajanec, "da moramo mi pri prvem obhajilu Zveličarja sprejeti s popolno čistim srcem, tudi najmanjši madež greha moramo skusiti iz srca iztrebiti."

"Tako je, dragi sinko."

"Na to sem se jaz še enkrat izpraševal, in nekaj našel, o čem mislim, da moram Vam povedati."

Duhovnik se skloni k dečku in ta mu šepetne par besed. Častiljvi starček je bil ginjen, ko se je zopet dvignil. Ljubeznjivo pogleda dečka v nedolžne oči, položi svojo desnico na njegovo kodrasto glavo in mu šepetne gniljivo:

"To, kar mi praviš, ljubi Zdravko, ni pravi greh, ampak le majhna nepopolnost, kakoršne imamo vsi ljudje. Vendar me pa veseli Tvoja odkritosrčnost in vestnost. Dal Zveličar, da ostaneš tak celo svoje življenje! Eno Te morem zagotoviti: Misel na Tvoje prvo obhajilo Ti bo prinesla mnogo blagoslova, ker se prizadevaš prejeti je s tako prisrčnostjo in s celo, čisto dušo."

Starček podeli Zdravkotu svoj blagoslov in z veselim obrazom se poda ta k drugim obhajancem. —

Slovesnost v stolnici je bila krasna in veličastna. Ne samo obhajanci, tudi vsi pričujoči so bili ginjeni od krasnih besed, s katerimi je častiljvi župnik nagovoril otroke. S posebno vnemo je povdarjal, naj bi oni nikoli ne zabili današnjega dneva in nikoli ne postali nezvesti obljubi, katero so ravno svojega Zveličarja zagotavljali. In ko so med milimi zvoki orgelj pristopili k mizi Gospodivi, da prejmejo iz rok častiljvega starčka svojega Zveličarja, niso

se lesketale solze samo v očeh žena in deklet, tudi marsikateri mož se je skrivno obrisal po licih.

Posebno pobožno in zbrano se je vedel naš mladi prijatelj. Njegovo, sicer malo blede lice je zatrudelo, njegovo oko je žarelo samega notranjega veselja, vse ga je občudovalo. Po sklepu je župnik še enkrat kratko nagovoril deco. Dušni pastir je bil poseben prijatelj ubogih in smatral je ta trenutek za posebno vreden, da priporoči obhajancem krščansko usmiljenje, in to tembolj, ker so bili večinoma iz premožnejših stanov. Z veliko vnemo in s toploto, katera je prihajala iz srca, ki gori za uboge, je častiljvi mož prosil in rotil poslušalce, da nejkolikor in kjer le zamorejo pomagajo tudi s svojim premoženjem v tuji bedi z deli krščanskega usmiljenja.

"Radodarnost, ljubezen do ubogih, odprta roka za tujo zlo inrevu," tako je zaklical s posebno vnemo, je Zveličarju posebno ljuba. On sam je bil nam v tem podoba, on sam je še zdaj najboljši prijatelj in oskrbnik ubogih! Milosrčnost nam zagotovi nebesa. Vsak kozarec vode, katerega ponudimo ubogim, je v nebesih zapisan, in ne zatruje se zaman, da milosrčna, radodarna duša ne more se pogubiti!"

2. Zandje obhajilo.

Pretekla so leta. Častiti stolni župnik je postal jako star, skoraj pohabljen. V mestu B. je nek jesenski večer divjal hud, mrzel vihar. Ulice so bile skoraj prazne. Mogočen piš je tulil ob strehah in ruval na slabo pritrjenih rečeh, tupatam je treščilo nekaj na ulico. Pred stolnim župniščem ni bilo žive duše. Vrata so bila zaprta, okna dobro zadjana, da vihar ne naredi kake škode. Nakrat pridrvi pred vrata voz. Kočijaž skoči raz sedež, zleti k vratom in pozvoni. Znotraj se začujejo koraki in kočijaž stoji pred oskrbnico stolnega župnišča.

"Kaj želite?" vpraša kočijaža po pozdravu. "Jaz sem poslan, da naprosim župnika za previdenje mojega zelo bolanega gospoda."

"Stolnega župnika?" dene dekla z strahom. "Starega gospoda, pri tem vremenu?"

"Tako se mi je naročilo."

"Ali bi ne bilo bolniku vstreženo tudi s kakim mlajšim gospodom?"

"Milostljiva gospa je izrecno naročila, da gospod baron želi stolnega župnika."

Dekla odide zdihovaje, a se takoj vrne z naročilom, da župnik pride v par minutah. To se je tudi zgodilo. Dobro zavito stopi starček iz svoje izbe. V cerkev grede vpraša kočijaža: "Kdo pa je Vaš bolni gospod?"

"Baron Terseti."

Osvetli dušni pastir se skoraj malo prestraši in vpraša znova kočijaža: "Baron Terseti toraj, ali je mladi baron nanaglooma zbolel? Zakaj stari gospod je že dolgo mrtev?"

"Tako je, prečastni."

Nekako čudno je bil starček dirnjen, ko je nadaljeval svojo pot v cerkev in sam pri sebi mrmral: "To je tedaj oni ljubi obhajanec, ki se je tedaj vedel tako pobožno in vestno. V zadnjih letih se mi je žal skoraj čisto odtujil. Kaj se je moralo pač mlademu baronu pripetiti?"

Kljub temi in hudourju je župnik kmalo vse pripravil, in voz je drdal po ulicah velikega mesta. Pred vrati gosposke hiše obstoji, in župnik vstopi. Sluga ga čaka in ga pelje naravnost do bolniške sobe. Pred vhom sprejme stara, fina gospa duhovnika, vdoljena mati bolnikova. Silno je potrta in komaj da med solzami spregovori par besed: "Oh, častiti župnik," zdihuje in poda mu desnico, "oprostite, da Vas kličemo pri takem vremenu sem! Ali — —"

"Prosim, prosim milostljiva gospa," odvrne župnik, kateremu je bila gospa dobro znana, "nikar se ne oprostujte. Dolžnost dušnega pastirja je, da se odzove klicu k bolniku."

"Ali Vaša leta, in silen vihar!"

"Niso me mogli odvrniti, da ne vršim svoje dolžnosti. A povejte mi prosim, kaj se je pa pripetilo? Kaj je z Vašim gospodom sinom, z Vašim edinim otrokom?"

Stara baronica je skoraj omedlala, ko se je sklonila k duhovniku, in mu zašepetala: "Strašna nesreča — dvoboj — —"

"Pri Bogu," se zavzame duhovnik, "Vaš Zdravko in dvoboj? Moj prej tako pobožni obhajalec v dvoboju ranjen!"

Baronica samo kima ter nadaljuje med ihtenjem: "Na visokih šolah — so ga lahkomišelnji prijatelji odvrnili od pota prejšnje pobožnosti, kljub mojih prošnji je postal mlačen v veri in lahkomišeln v življenju, tako da je zaničeval celo strogo cerkveno prepoved dvoboja — —!" Ihtenje je zadušilo glas potrte matere, ona je nudila podobo popolne dušne bolesti.

Globoko ginjen prime župnik njeno desnico: "Pogum, pogum, milostljiva," tolaži z milim glasom, "ljubi Bog bo dal, da Vaš sin zopet ozdravi. Morda se posluži nesrečnega dvoboja, da spravi mladega zapeljenca zopet na pravo pot."

Baronica maja z glavo: "Po zdravnikovih besedah je Zdravko brez upanja," pride iz njenih ust, "a upam, da bo Vaš trud za reženje njegove duše bolj uspešen, kakor trud zdravnikov za njegovo telo. Začetkom naš nesrečni otrok ni hotel nič kaj vedeti o tolažilnih sv. vere, dokler ga nisem opozorila na Vas, častiti gospod. Za Vas je takoj poprosil in to je uzrok, da sem Vas poklicala kljub Vaše starosti in kljub hudega viharja."

"Hvala, hvala milostljiva, sedaj pa k Vašemu bolnemu sinu!"

Bolniška soba je bila krasna. A ne bogastvo, niti spretna zdravnik, ki sta se pri bolniku prizadevala, niso zamogli odvrniti smrtne sence od praga. Na postelji je ležal mlad mož. Njegove oči so bile neprestano vprte na strop bogate sobe, prestreljena prsa so se krčevito dvigala, in iz njih se je slišalo kratko, pretrgano rohnenje.

Zdravnika pozdravita duhovnika in se podata v stransko sobo, tudi strežnica se odstrani. Le mati ostane v sobi. Župnik pristopi k bolniku, prime ga za desnico, ki je bila vroča od mrzlice in šepeta: "Baron Zdravko" in njegov glas je bil ravno tako mil, kakor ob času prvega obhajila.

Bolnik se strese, in njegova glava se obrne na ono stran, od koder je prišel znani, mili glas. Oko se mu oživi, iz prs se izvije globok vzdihljaj, in na bolestnem obrazu se prikaže lahek nasmeh.

"Oh," mrmrajo blede ustnice, "oh, Vi ste — —! Kako — — sem — — Vam — — hvaležen!"

Par trenutkov obmolkne utrujen. Duhovnik mu šepetne na uho: "Ni treba hvale! Veseli me, da morem Vam pomagati."

V zahvalo stisne bolnik duhovniku desnico. Hipoma se pa prikaže senca vznemirjenja na obrazu bolnikovem. "Vam — — smem pomagati!" ponavlja vzdihovaje. "Oh, gospod župnik, ali bom, — — ker sem — — zaničeval — — zapoved cerkve — —, ker sem — — celo sredi — — zaničevanja — — take zapovedi — — nakopal si smrt, — — ali bom — — vreden Vaše pomoči!" Oči ranjenca so se vprle v duhovnika — ali njegov obraz ni postal resnejši, tenčveč le milejši. "Vsak je vreden pomoči sv. cerkve," je dejal "ako jo le odkritosrčno išče. Bog nobenemu spokorniku ne odreče svojega usmiljenja." Z veliko vnemo začne duhovnik govoriti o božjem usmiljenju in dobroti, — vsaka beseda je bila solnčen žarek za bolnikovo srce.

"Kako me Vaše besede potolažijo," dene bolnik. "Pač moram pripoznati, da sem imel celo v najhujših zmotah življenja, ko se nisem več vdeleževal cerkvenega življenja, vedno še neko versko zaslombo, katera me je varovala popolnega padca."

Bolnik je govoril brez presledka, zadobil je novo moč. Župnik je to takoj zazabil, kakor ga je zanimalo tudi pripoznanje bolnikovo. "Zaslombo?" odgovori hitro, "versko zaslombo, moj sin?"

"Tako je, prečastni —"

"In kakšna je bila ta zaslomba?"

"Bila je to misel na moje prvo sv. obhajilo, in na krasne opomine, katere ste nam tedaj dali."

"Oh, dragi prijatelj!"

"Potem je bilo še to, da enega Vaših opominov nikoli nisem zabil."

Tu je obstal in zdelo se je, kakor bi ne hotel pripoznati.

"Prosim, govorite dalje, moj sin," prosi župnik. "Povejte, kateri mojih opominov je Vam tako globoko segel v srce, ako Vas preveč ne utruja in se Vam olajša srce."

"Prav nič me ne zmuči in olajša mi tudi srce. Bil je to opomin na usmiljenje do ubogih in to sem tudi izvrševal."

"Vaša sreča, moj ljubi sin! Kar najmanjšemu izmed mojih bratov storite, to storite meni pravi Zveličar, in ta beseda božja se gotovo nad Vami izpolni!"

Pogovor se nekoliko prekini in — — bolnik zapre oči, kakor bi hotel malo odpočiti. V obrazu se mu je pa bralo, da je delala njegova duša. Župnik malo pomoli in bolnik začne iz nova:

"Prečastni, dovolite, da Vam sedaj pripoznam svoje grehe!"

Duhovnik in bolnik sta bila sama. Prvi se skloni k glavi ranjenca in sprejme njegovo spoved. Po odvezi zopet pristopijo mati, zdravnika in strežnica, in bolnik prejme z veliko pobožnostjo sv. popotnico in sv. olje.

Mladi baron poda potem eno roko materi, drugo župniku. S krepikim stiskom mrmra najprej k župniku: "Hvala, prisrčna hvala za... vse — —! O sedaj se čutim mirnega — — tako mirnega — — tako prostega — — in poln sem — — zaupanja na — — Boga! Zakaj — — zdaj upam — — gotovo — — na milostno sodbo — — onkraj!"

Župnikov edini odgovor je bilo solza, ki je padla na bolnikovo roko, in zaupljivo potrdilo z glavo.

Potem se obrne ranjenec k materi: „Mati, mamica! Eno prošnjo — — še!”

„Govori, moj sin!”

„Spomin na prvo obhajilo — — in opomin — — župnikov k usmiljenju — — je pač rešil — — mojo dušo. V spomin na to — — in v prid moje duše — — daj vsako leto — — za uboge obhajance kako svoto. — — Kaj ne, mamica. Ti storiš to?”

Glasno zaihti mati in se skloni nad edinim otrokom zatiraje mu, da ji bo ta njegova želja kot draga oporoka.

Hvaležno jo sin pogleda. Ko zdravnik opominjata k miru ju brani:

„Pustita, prosim — — te kratke trenutke, — — ki mi še ostanejo — — mi mater — — in

očetovskega prijatelja — — Saj je — — moj zadnji — — pozdrav.”

Z bolnikom je šlo naglo k koncu. Težko je dihal, prsa so se vedno bolj dvigala. Oko mu je bilo pa mirno in v obrazu se je bral mir. Zaupljivo je zrl na križ, katerega mu je držal župnik, in je molil. O polnoči je priplaval smrtni angelj k postelji: mirno, kakor v spanju je zdihnil mladi baron svojo dušo. Župnik mu zatisne oči in zmoli navadne molitve za umirajoče. Potrta materi pa pravi pri odhodu:

„Potolazite se, milostjiva, Vaš sin je umrl dobre in tolažljive smrti. Kar je zakrivil iz človeške slabosti, to mu bo neskončno usmiljeni Bog odpustil radi usmiljenja do ubogih, katerih ni zabil. Rajni je sprejel vredno prvo in zadnjo obhajilo.”

Štirideseturna Pobožnost.

1. Zgodovinsko.

Središče cerkvenih slovesnosti v vsaki župniji v Ameriki je štirideseturna pobožnost. Kolikor le premore cerkev in občina, vrši se ta pobožnost slovesno in sijajno. To naj je vsako letno duhovno prenovljenje župnije.

40 urna pobožnost se je začela v Milanu na Laškem l. 1537. v spomin na 40 ur, ko je ležalo truplo Jezusovo v grobu. Začetnik te pobožnosti je p. Jožef iz Ferno, kapucin, ki je več let obhajal to pobožnost po raznih mestih Umbrije vsake božične praznike. Razne vojskine stiske in vojskine nevarnosti so dale povod, da se je ljudstvo zateklo k Jezusu za pomoč in varstvo. Pobožni p. Francišek iz Soriano, tudi kapucin, je že zdavnaj preje odredil slične pobožnosti po raznih samostanih v namen, da bi poživil v veri vernike, ki so omrznili v ljubezni do Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, zlasti pa, da bi se obilna sovraštva in prepri med mesti in med rodbinami podelila in bi se vselil nazaj med ljudstvo ljubi mir.

V Rimu samem je začela to pobožnost obhajati bratovščina „Najsvetejše Trojice za popotnike“ (ustanovil sv. Filip Neri l. 1548.) in sicer se je vršila vsako prvo nedeljo v mesecu. Kmalu nato l. 1551. se je je oprijela tudi takozvana „Molitvena bratovščina preblazene D. Marije za srečno smrt“, ki jo je obhajala vsako tretjo nedeljo v mesecu. Vendar je bila takrat ta pobožnost le še zasebna pobožnost. Cerkev jo je samo dovolila.

Papež Klement VIII. pa je izdal 25. novembra 1592. posebno pismo, v katerem je ukazal, da se mora 40 urna pobožnost obhajati v vseh Rimskih cerkvah in sicer tako, da je brez prenehanja vedno v kaki cerkvi sv. Rešnje Telo slovesno izpostavljeno. Določil je poseben red, kako se naj cerkve v tem vrsté. Ko se je v eni cerkvi skončala, naj se že v drugi začne. Ta red se je začel prvo advetno nedeljo 1592. in sicer se je prvič vršila v kapelici papeževe palače. Stiske sv. cerkve so dale povod sv. očetu, da je to odredil. V goreči skupni molitvi naj se verniki kakor prestrašeni učenci v čolničku na Genezareškem jezeru zbero okrog Jezusa v najsvetejšem Zakramentu ter obupno kličejo k njemu: „Gospod, otmi nas, poginjamol!”

Da bi se verniki tem raje udeleževali teh pobožnosti, dovolil je tudi več popolnih in nepopolnih odpustkov.

Papež Pavel V. je v svojem pismu z dne 10. maja 1606. potrdil določitev prednika Klementa VIII. in določil, da se ta pobožnost vrši za vedno. Naslednji papeži so določali razne obrede, kako naj se vrši in izdajali druga razna določila glede tega. Vsa ta določila je pa papež Klement X. zbral v posebno zbirko in izdal 21. januarja 1705.

Vendar pa veljajo vsa ta določila kot zapoved le za Rim. Zunaj Rima so to le nekaka navodila, kako naj se lahko pobožnost vrši. Dolžnost vsakega škofa je, da določi vspeored in red, po katerem naj se v njegovi škofiji vrši. Tudi odpusti so bili prvotno dovoljeni le za Rim! Še le papež Leon XIII. jih je dovolil vsemu katoliškemu svetu. 8. dec. 1897.

V Ameriki je začetnik te pobožnosti J. Neumann, bivši župnik cerkve sv. Nikolaja na drugi ulici v New Yorku in poznejši škof v Philadelphiji v Pa., kjer je upeljal 40 urno pobožnost po vsej svoji škofiji l. 1853. Njegovemu zgledu je sledil nadškof v Baltimoru l. 1858. Plenarni cerkveni zbor ameriški jo je pa slednjič l. 1866. potrdil za vse Združene države in naročil škofom, naj jo upeljejo po vseh svojih škofijah.

Vendar so se kmalu pokazale nekatere težave glede načina vršitve te pobožnosti. V Rimu ostane svete Rešnje Telo izpostavljeno celih 40 ur neprenehoma, tudi po noči. Pri razmerah tukaj, je bilo pa zlasti to zelo težavno izvršiti ne da bi se Najsvetejšemu zgodila nečast in bi velik del nočij nobenega ne bilo v cerkvi za češčenje. Zato se je nadškof Baltimorski, P. F. Kenrick obrnil v Rim s prošnjo, da bi se za Ameriko določile posebne olajšave, ter se dovolile spremembe primerne tukajšnjim razmeram. Papež Pij IX. je drage volje dovolil to v pismu z dne 10. dec. 1857., ki je bilo v Združenih državah razglašeno 24. jan. 1868. V tem pismu se določa: Sv. Rešnje Telo ni treba, da bi bilo izpostavljeno tudi ponoči. Dovolj je, da je izpostavljeno v treh dneh po vrsti skupaj 40 ur. Procesija ob začetku pobožnosti in na koncu je prepuščena volji župnika, ki naj uredi primerno okoliščinam. Vse odpustke, katere je dovolil Klement VIII. Rimu, se dovolijo tudi Zdrž. državam.

Od tedaj se je pa 40 urna pobožnost silno hitro razširila po vseh škofijah, kjer se sedaj že v vseh župnijah vrši redno vsako leto. V več škofijah so posamezni škofje določili red

župnij, kako se naj vrste za to pobožnost. Tudi po vseh slovenskih župnijah se vrši ta pobožnost zelo slovesno in naši rojaki se je zelo marljivo udeležujejo. Navadno združujejo s to pobožnostjo tudi nekaki tridnevni misijon s pridigami, kar je zelo lepo in prinaša stoteren sad za krščansko življenje med verniki.

Odpustki, ki se morejo ob času 40 urne pobožnosti dobiti so:

Popolni odpustek enkrat v treh dneh pobožnosti vsem, ki po dobro opravljeni sv. spovedi in sv. obhajilu obiščejo dotično cerkev ter tam Najsvetejše, slovesno izpostavljeno, počaste ter molijo v papežev namen.

Sv. spoved se more opraviti že dan pred začetkom pobožnosti. Tudi ni treba, da bi se morali sv. zakramenti opraviti v cerkvi, kjer se vrši pobožnost. Ni zahtevano tudi, da bi se moralo to češčenje v dobljenje sv. odpustka vršiti celo uro.

Nepopolnega odpustka se more dobiti 10 let in 10 kvadranten tolikokrat, kolikorkrat kdo pride v tem času počastiti sveto Rešnje Telo in tam vsaj malo časa pomoli. Zahteva se le, da obudi preje srčno kesanje nad storjenimi grehi in trdni sklep se jih prejkopreje izpovedati.

Vsi ti odpustki se morejo tudi vernim dušam, v vicah nakloniti.

(Po Beringer "Die Ablässe" in "Manual of the Forty Hours Adoration.")

Nekaj Resnega Slovenski Odraseni Mladini!

I. Sveta cerkev strogo prepoveduje in zabranjuje takozvane mešane zakone (katoličana z nekatoličanom). Le iz važnih uzrokov, v posebnih slučajih, daje spregled, vendar le nerada in le po naloženi pokori ali po denarni kazni. Kajti:

a) Sv. zakon je zakrament samo za katoličana in je samo zanj nerazvezljiv. Ako toraj katoličan stopi veljavno v zakon z nekatoličanom, nikdar več veljavno novega zakona skleniti ne more, dokler njegova zakonska polovica ne umre.

b) Katoličan se tako v veliko nevarnost postavi, da izgubi svojo sv. vero, ali da vsaj postane versko brezbrizen in mlačen.

c) Katoliška vzgoja otrok je v takih zakonih zelo pomanjkljiva, ali je pa sploh ne mogoča. Zvečine so taki otroci zgubljeni za sveto cerkev, kakor uči vsakdanja skušnja v Ameriki.

II. Ako da sv. cerkev vendar privoljenje v tak zakon, iz važnih uzrokov tedaj zahteva, da se ji mora dati preje pismeno zagotovilo, pod-

pisano od nekatoličana in duhovnika poročevalca, da a) bodo vsi otroci katoliško krščeni in vzgojeni, b) da bo katoličan smel nemoteno tudi v zakonu izvrševati svoje verske dolžnosti, in c) da si bo smel prizadevati, pridobiti nekatoličana za sveto katoliško cerkev.

III. Stariši, ki dovolijo svojim otrokom mešan zakon brez škofovega privoljenja in brez zagotovila, zgoraj omenjenih pogojev, se zelo smrtno pregreše.

IV. Pravi katoličan se bo zvezal v zakonsko zvezo vedno le z osebo, ki je a) dobro katoliška, b) zdrava na duši in na telesu, c) ki je njeni starosti in stanu primerna.

V. Katoliki, ki nameravajo stopiti v zakon, naj: a) pridno molijo za pomoč in rasvetljenje, b) povedo o tem svojim starišem, predno se zaroče, c) se ne shajajo na skrivnem, d) pogosto prejema sv. zakramente. Kakoršna je priprava na zakon, tak je navadno zakon sam. Naj ne pozabijo besed Tobijevih: "Midva sva namreč otroka svetih in se ne smeja tako združiti, kakor neverniki, ki Boga ne poznajo!" (Tob. 8, 5.)

Za Mesec Februar Ali Svečan.

Dne 2. svečana obhaja sv. cerkev spomin na darovanje Gospodovo v templu. Imenuje se ta praznik tudi Svečnica. Občuduj pokorščino božje matere! Ni bila dolžna podvreči se postavi očiščevanja, ker svoje božje dete je sprejela od sv. Duha, a vendar je spolnila do picice postavo Mojzesovo. Občuduj tudi njeno ponižnost! Dasi brez greha, je hotela veljati kot navadna žena. Svojih prednosti niti ni hotela kazati ljudem. Kako čisto drugače se mnogokrat vedemo mi!

Darovala je Bogu svojega sina iz vsega srca. Vedela je dobro, kaj je dala, a dala je najdražje, kar je imela, da koristi človeškemu rodu. In Ti se morda bojiš vsake žrtve, vsega, kar storiš za tvojo lastno dušo? Srce tvoje matere je bilo drugače.

Z ozirom na to darovanje, je cerkev vpeljala obred "vpeljevanja." Matere naj bi se Bogu zahvalile. Žal, da se ta lepi obred vedno bolj opušta. Krščanska mati, ne bodi malomarna!

Po stari, častitljivi navadi se ta dan blagoslavljajo sveče, ki se med letom rabijo pri službi

božji, zato ime "Svečnica." Starček Simeon je imenoval dete: "Luč v razsvetljenje."

Ali razsvetljuje ta luč tudi tvojo pot? Morda slediš svetilkam, katere ti prižiga svet? Svečo boš držal tudi ob smrti! Ali te ne bo žgal njen plamen? Preskrbi se, ker je še čas!

Dne 8. svečana je pustni torek. Pust — seme — norenje —! Ali nima mnogo ljudi vedno pust, sosebno tu v Ameriki? Ali ne norijo, ko živijo, kakor bi ne bilo ne smrti, ne pekla, ne nebes? Si tudi ti med temi? Seme so včasih lepe, a razočarajo, kadar se odkrije obraz. Ali morda tudi ti nisi seme pred svetom in boš čisto drugačem, kadar te bo izslekla smrt in se boš moral prikazati v pravi podobici! Ne nori s svetom, ne bodi šema v življenju!

Jutri dan, 9. svečana je Pepelnica, začetek posta.

Kedaj si bil zadnjikrat pri pomenljivem obredu, ko te je duhovnik potrosil s pepelom in govoril tako resno: "Memento homo — pomni človek, da si pepel!"

Pepel? Praviš: Nisem-li mlad, čvrst, zdrav? Ali ni smrt še daleč proč?

Kličem ti:

Clovek, glej dognanje tvoje,
danes zdrav si in vesel,
jutre že ti zvon zapoje,
tvoje truplo bo pepel!

Pepel bodo tvoji upi, pepel tvoje veselje, pepel obleka, pepel denar, vse posvtno, nečimurno, in tvoja duša? Misli v postu pogostoma na pepel.

S pepelnico se pa začne tudi **postni čas**. Praviš: Kdo se bo postil, ko je treba dan za

dnevom prijeti za lopato, stopiti za stroj, rabiti orodje? Cerkev noče, da obnemagaš, pokorščino hoče in post od greha in strasti. Truplo moraš imeti v oblasti in kako malo pritrganje ti bo k temu pomagalo. Ne puščaj v nemar postnih zapovedi. Misli večkrat na zgodbo: "Bil je bogat mož, ki se je imenitno gostil — Umril je pa in bil v pekel pokopan. Abraham, pošlji Lazarja, da pomoči prst v vodo in me ohladi, ker strašno trpim v tem plamenu!"

Porabi sveti postni čas v duhu sv. cerkve, ker imaš, kakor te zatrjuje božji Zveličar, "Mojzesa in preroke!"

R a z n o !

SKUPNA MOLITEV.

Poglavar v Surinamu vpraša nekoč zamorko, zakaj kristjani tako pogosto skupno molijo. Sej je vendar vse eno, ako bi vsak za se opravil svojo pobožnost. Stal je ravno poleg ognja, pri katerem je zamorka kuhala. "Ljubi gospod," mu odgovori preprosta ženica, "vzemite to-le oglje, ki tu gori narazen, vsak košček posebej in boste videli, da bodo kmalu vsi ugasnili. Nasprotno pa glejte, ko so vsi skupaj, kako lep ogenj je to!"

Enako je z našo molitvijo. Ako človek sam moli, se kmalu zgubi, ni molitev nič tako goreča, kakor če jih več skupaj moli. Zato je skupna molitev pred sv. Rešnjim Telesom tolike važnosti. Ena ura skupne molitve iz "Večne molitve" je večje važnosti za duhovno življenje, kot navdušena pridiga. Odkar imajo v Ljubljanski škofiji vpeljano skupno uro molitve ob nedeljah, kako bujno raste tam krščansko prepričanje in tudi krščansko življenje. Pri taki molitvi govori božje Srce Jezusovo človeškemu srcu naravnost.

Mrzla človeška srca se dotikajo gorečega božjega Srca in samo dih božje milosti — in ogenj sv. navdušenja mora splamteti v vsakem srcu. Kolike važnosti torej taka molitev! Naj bi ne bilo slovenske župnije tudi v Ameriki, kjer bi se vsaj kako nedeljo v mesecu ne opravila ura molitve. Rojak, ali bi ne hotel poskusiti si pridobiti kakih 10 prijateljev, prijateljic, ki bi opravili uro tako, kakor si jo doma opravljali? Vaš duhovni pastir Vam bodo z veseljem dovolili in določili čas. Sad skupne molitve ne bo izostal.

KJE JE DUŠA?

Neki profesor bogoslovja je šel mimo odprte sobe, v kateri je ravno profesor zdravilstva svojim učencem razkazoval človeško truplo. "Pridite, gospod tovariš, pomagat, da najdemo dušo," zakliče ta profesorju bogoslovja; "mi je nikjer ne moremo najti." Mirno odgovori profesor bogoslovja: "Duše, katero Vi iščete, ni več tu. Bog jo je že sodil in bo sodil tudi vašo."

Bodi prepričan, da Bog nikdar človeka ne zapusti, dokler človek preje Boga ne.

(Sv. Avguštin.)

Kaj vendar množina naredi! — Kobilica — kdo se za njo zmeni? In vendar, ako pridejo v množini, se jih zboje cele dežele.

(Weninger.)

"Saj ni pekla, morda praviš." Reci raje ne verjamen rad, da je peklo. — Želiš, da bi ne bilo pekla? — kaj se peklo za to zmeni. Izbrši iz vseh jezikov besedico "peklo," — peklo bo vendar dalje gorelo.

Sv. katoliška cerkev je naša mati in mi smo njeni otroci. Zato je pa dolžnost vsacega kristijana, da misli s svojo cerkvijo, da čuti z njo in da deluje z njo.

"Jaz verujem le to, kar vidim in čutim," je rekel lahkomišljeni modernič. "Jaz tudi," odvrne mu odločno katoliški mož. "Ker toraj ne vidim Vaše pameti in tudi ob čutiti je ne morem, zato tudi ne verujem, da jo sploh imate."

Družba sv.

Rafaela.

GLASI NAŠIH NAROČNIKOV IN PRIJATELJEV.

Piše se nam:

Helena, Mont., 13. 12. 1909.

Spoštovani!

Blagovite prejeti... za naročnino "Ave Maria" in društvo sv. Rafaela. List "Ave Maria" mi zelo vgađa. Skoro vse številke preberem trikrat. Želela bi, da bi Vam mogla nabrati tukaj nekaj udov, a sedaj ne morem. Drugo leto jih Vam nabere iz starega kraja in bom tja pisala svojim prijateljicam. Iskreno Vas pozdravlja

Josie Pirnauer.

East Helena, Mont., 16. 12. 1909.

Gospod urednik!

Namenil sem se Vam pisati nekaj vrstic... in želim veliko naročnikov na preljubi list "Ave Maria." Pošljem Vam za "Ave Maria" in "Bogoljub" naročnino. Srce mi ne da miru, da bi ne poslal 1 dolar tudi za blagajno Dr. sv. Rafaela, ker imate mnogo nasprotnikov, ali moč božja se bo skazala. Tukaj v East Helena smo kakor zemlja brez vode, ker nimamo slovenskega duhovnika. Z Bogom

John Sašek.

St. Louis, Mo., 1. 1. 1910.

Častita družba!

Nek znanec mi je poslal Vaš list. Veseli me, da tako napredujete. Rada prebiram poročila o Slovencih v Ameriki in Vaše koristne članke. Hočem postati tudi ud Vaše družbe in prosim...

Primitve prisrčen pozdrav

Katarina Borošič.

DAROVI.

Družbi sv. Rafaela so darovali: Gc. Nežika Kos v N. Y., 50c.; Gc. Mary Lipovec v N. Y., 50c.; Josie Pirnauer v Helena, Mont., 50c.; Ga. Jvana Kirn v Clevelandu, 2 dol.; Gd. John Sašek v East Helena, Mon., 1 dol.; Frank Becjan, Crab Tree, Pa., 1 dol.; Jos. Jerman, Ely, Minn., 50c.; Frančiška Kreč, New York, 50c.; Andrew Kavcic, Trail, Canada, 2 dol.; Rev. Jos. Zalokar, Bridgeville, Pa., 3 dolarje; Katarina Borošič, St. Louis, 50c.

ZAHVALA.

Pohvalno moramo omeniti požrtvovalnost nekaterih udov naše družbe, ki so nam nabrali več udov, podpornikov ali naročnikov. Tako nam je poslal g. Frank Lukman v Sunnyside, Utah, ednajst novih naročnikov, Jose Jerman v Ely, Minn., tri, John Jemec v Chisholm, Minn., pet, Andrew Kavcic v Trail B. C. tri i t. d. Razširjanje dobrega tiska je dandanes eno najboljših dobrih del, posebno med onimi raztresenimi Slovenci v Ameriki, ki nimajo rednih dušnih pastirjev.

ZA BRATA!

Naš listič "Ave Maria" je prvi poskus nabožnega lista mesečnika med ameriškimi Slovenci. Boječe je stopil med svet in zelo slabotem. Hvala Bogu i našim rojakom, jako dobro se je že pokrepil. Le pogledite ga danes in ga primerjajte s prvimi številkami! Prav krepek dečko je že! Kaj čuda, če ima tudi vedno več prijateljev in naročnikov.

Toda "Ave Maria" ima brata, mogočnega brata tam v starem kraju, ki se na dveh polah vsaki mesec v 22 tisočih izvodih razide po slovenski zemlji. Tega mogočnega tovariša si je list "Ave Maria" privzel kot svojo pri-

Obe uredništve skušate kolikor mogoče drugo drugo spopolnjevati. Kar je iz domovine važnega, prinese "Bogoljub," kar bo v Ameriki zanimivega med cerkvenimi novicami, bo skušal pridno poročati list "Ave Maria." Tudi v spisih nameravata oba lista iti to pot. "Bogoljub" je izvrstno urejevan list. Vsi spisi so tako lepo urejeni in tako lepo sestavljeni, da ni čuda, da ima že toliko tisoč naročnikov.

Ako dobi pa še v Ameriki dovolj podpore, bosta oba lepo in krepko šla svojo začrtano si pot, kot dva brata, v slogi in ljubezni, z medsebojno podporo, ter oba vestno vršila svoje dolžnosti, katere imata kot slovenska nabožnika.

Rojaki, naročuje se pridno na list "Ave Marija" s prilogo "Bogoljub." Naša naloga naj bo: nobena slovenska družina v Ameriki ne sme biti brez teh dveh listov!